

Warszawa, dn. 4.05.2020 r.

Prof. dr hab. Adam Brzozowski
Wydział Prawa i Administracji UW
Katedra Prawa Cywilnego Porównawczego

Recenzja osiągnięć naukowych dr Ewy Wojtaszek-Mik,
sporządzona w postępowaniu o nadanie stopnia naukowego
doktora habilitowanego

I. Podstawa sporządzenia recenzji, jej przedmiot i kryteria oceny, przesłanki dopuszczenia do postępowania habilitacyjnego

1. Podstawą sporządzenia przedstawianej recenzji i kończącej ją opinii w sprawie nadania dr Ewie Wojtaszek-Mik stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne jest decyzja Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów z dnia 9 stycznia 2020 r. (BCK-I-L-10065/19), powierzająca mi obowiązki recenzenta w postępowaniu habilitacyjnym. Należy w tym miejscu nadmienić, że postępowanie zostało wszczęte w dziedzinie nauk prawnych w dyscyplinie prawo, jednak zgodnie z art. 179 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1669, ze zm.; dalej: ustawa wprowadzająca) nadanie stopnia albo tytułu po dniu 30 kwietnia 2019 r. następuje w dziedzinach i dyscyplinach określonych w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa

Wyższego z dnia 20 września 2018 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych (Dz. U. poz. 1818).

2. Przedmiotem recenzji w postępowaniu habilitacyjnym, zgodnie z art. 18a ust. 7 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1789, ze zm.; dalej: ustawa z 2003 r.), jest ocena, czy osiągnięcia naukowe habilitanta spełniają kryteria określone w jej art. 16; ustawa ta znajduje zastosowanie ze względu na art. 179 ust. 2 ustawy wprowadzającej.

3. Art. 16 ust. 1 ustawy z 2003 r. stanowi, że do postępowania habilitacyjnego może zostać dopuszczona osoba, która posiada stopień doktora. Habilitantka uzyskała stopień doktora nauk prawnych w dniu 6 czerwca 2001 r., nadany uchwałą Rady Naukowej Instytutu Prawa Cywilnego Uniwersytetu Warszawskiego na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Umowa franchisingu w świetle prawa konkurencji Wspólnoty Europejskiej i polskiego prawa antymonopolowego” (promotor: prof. dr hab. Tomasz Dybowski).

4. Powołany wyżej art. 16 ust. 1 wymaga dalej, aby habilitant uzyskał po otrzymaniu stopnia doktora osiągnięcia naukowe lub artystyczne stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazywał się istotną aktywnością naukową lub artystyczną. Osiągnięciem takim (art. 16 ust. 2) może być w szczególności dzieło opublikowane w całości lub w zasadniczej części, albo cykl publikacji powiązanych tematycznie. Kryteria oceny aktywności naukowej lub artystycznej osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (w zakresie osiągnięć naukowo-badawczych, dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej) określone zostały szczegółowo w § 3–5 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. Nr 196, poz. 1165).

Ocenie poddane zostaną zatem:

1) monografia naukowa wskazaną przez Habilitantkę jako jej główne osiągnięcie w rozumieniu art. 16 ust. 2 ustawy z 2003 r.;

2) pozostałe publikacje i osiągnięcia naukowe uzyskane przez Habilitantkę po otrzymaniu stopnia doktora, a także osiągnięcia Habilitantki w zakresie dorobku dydaktycznego, popularyzatorskiego oraz w zakresie współpracy międzynarodowej.

II. Ocena monografii pt. *Przedumowne obowiązki informacyjne podmiotów profesjonalnych w polskim prawie cywilnym w świetle prawa Unii Europejskiej*

1. Dr Ewa Wojtaszek-Mik w autoreferacie jako osiągnięcie naukowe stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny naukowej wskazuje monografię *Przedumowne obowiązki informacyjne podmiotów profesjonalnych w polskim prawie cywilnym w świetle prawa Unii Europejskiej*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2019, stron 256. Monografia ta opracowana została w latach 2010–2014 w ramach indywidualnego grantu MNiSW (Narodowego Centrum Nauki) na wykonanie projektu badawczego własnego pt. *Przedumowne obowiązki informacyjne podmiotów profesjonalnych w polskim prawie cywilnym w świetle prawa Unii Europejskiej*.

Wybór tematu uznać należy za w pełni trafny. Użyte w tytule monografii określenie „przedumowne obowiązki informacyjne podmiotów profesjonalnych” wskazuje na zakres podjętych badań. Autorka zasadnie wskazuje, że współcześnie możemy obserwować wyraźny wzrost znaczenia informacji w sferze obrotu prawnego. Ma ona istotny wpływ także na podejmowanie decyzji o nawiązywaniu stosunków umownych przez uczestników obrotu cywilnoprawnego. O ile w odniesieniu do umów zawieranych w obrocie konsumenckim wymóg przekazywania kontrahentowi pełnej i rzetelnej informacji na etapie poprzedzającym zawarcie umowy wydaje się oczywisty, to nie można tego w pełni powiedzieć o obrocie profesjonalnym. Autorka podnosi, że w ostatnich latach można jednak mówić także o wyraźnej tendencji nadawania obowiązkom podmiotów profesjonalnych w zakresie informacji przedumownej waloru obowiązków prawnych, wskazuje na pojawianie się na wielu obszarach stosunków kontraktowych nowych standardów informacyjnych.

Głównym celem, jaki postawiła przed sobą Autorka, jest analiza i ocena aktualnych tendencji oraz potrzeb regulacji obowiązków przedumownych podmiotów profesjonalnych w polskim prawie cywilnym. Przy realizacji tego celu Autorka odwołuje się do prawa Unii Europejskiej w zakresie ukształtowanych przez to prawo standardów w odniesieniu do wielu typów stosunków umownych. Habilitantka zdaje sobie sprawę, że jest to zadanie trudne ze względu na szczegółowość i zróżnicowanie regulacji. Zakłada więc, że dokonany w rozprawie przegląd aktów prawnych, mimo swojej obszerności, nie jest wyczerpujący. Daje on jednak, w ocenie Habilitantki, wystarczający materiał do sformułowania ogólniejszych wniosków.

Cele szczegółowe to ustalenie, czy istnieje potrzeba: rozbudowy obowiązków informacyjnych podmiotów profesjonalnych także poza obrotem konsumenckim, na wzór

tych wypracowanych dla stosunków z udziałem konsumenta; wprowadzenia przepisów regulujących ogólny przedumowny obowiązek informacyjny odnoszący się do podmiotów profesjonalnych bez względu na rodzaj obrotu umownego.

Problem badawczy podjęty w monografii nie jest zupełnie nowy, ale nie pojawia się on jako centralny w opracowaniach, które poświęcono wyjaśnieniu pojęcia przedumownych obowiązków informacyjnych podmiotów profesjonalnych. Dlatego też sformułowane na wstępie i konsekwentnie dowodzone węzłowe zagadnienie badawcze o potrzebie regulacji obowiązków przedumownych podmiotów profesjonalnych w polskim prawie cywilnym nie pozostawia wątpliwości co do trafności i aktualności podjętego tematu.

2. Dr Ewa Wojtaszek-Mik przy opracowaniu podjętego tematu badawczego wykorzystuje typową w obszarze nauk prawnych metodę dogmatyczną, posługuje się właściwie wszystkimi rodzajami wykładni przepisów prawnych. Autorka zrezygnowała jednak z analizy prawnoporównawczej rozwiązań przyjętych w poszczególnych państwach, w tym w państwach członkowskich UE, które implementowały przywołane w pracy dyrektywy. Decyzję tę Autorka umotywowwała zakresem i obszernością podjętego tematu. Jak była o tym już mowa, uregulowania prawa polskiego są natomiast analizowane na tle prawa unijnego w celu zobrazowania i objaśnienia, jak proces integracyjny wpłynął na prawne ukształtowanie przedumownych obowiązków informacyjnych w Polsce, tak w odniesieniu do obrotu konsumenckiego, jak i obrotu niezwiązanego z obrotem konsumenckim. Ponieważ tendencja do prawnego formułowania obowiązków przedumownych na tak znaczną skalę jest zjawiskiem stosunkowo nowym, a uregulowania prawne podlegały i podlegają ewolucji, Autorka posługuje się także w pewnym zakresie elementami analizy historycznej.

Konstrukcja recenzowanej rozprawy jest swoista, rozdziały mają różną objętość, widocznym bowiem i dominującym zamierzeniem Autorki jest całościowe omówienie poruszanych w nich zagadnień. Rozprawa podzielona została na trzy rozdziały, poprzedzone wprowadzeniem i zakończone podsumowaniem. Właściwie lepiej odpowiadałoby zastosowanemu sposobowi uporządkowania materiału stwierdzenie, że rozprawa składa się z trzech wyraźnie wyodrębnionych części (nazwanych tylko rozdziałami).

3. Rozważania objęte częścią pierwszą koncentrują się na zagadnieniach ogólnych odnoszących się do przedumownych obowiązków informacyjnych spoczywających na podmiotach profesjonalnych, zarówno w obrocie z udziałem konsumentów, jak i w obrocie profesjonalnym. Opracowanie nie dotyczy obrotu powszechnego, gdyż z założenia odnosi się

do obowiązków podmiotów profesjonalnych. Autorka przygotowuje w tej części grunt do rozważań przedstawionych w dwóch pozostałych częściach opracowania (rozdział II i III), które mają wyraźnie charakter szczegółowy. Część ta zapowiada, czego należy spodziewać się po lekturze monografii, a równocześnie Autorka nie pozostawia niedomówień co do podstawowej dowodzonej w niej tezy.

Początkowa grupa rozważań części pierwszej obejmuje próbę określenia pojęcia informacji w obrocie cywilnoprawnym, aksjologicznych podstaw regulowania przedumownych obowiązków informacyjnych, podmiotowych aspektów informacji przedumownej, źródeł przedumownych obowiązków informacyjnych. Dalej przedstawione zostały rozważania poświęcone problemowi informacji przedumownej w pracach nad europejskim prawem umów. W kolejnych rozważaniach podjęta została próba określenia charakteru prawnego przedumownych obowiązków informacyjnych, standardów dotyczące formy, sposobu, czasu i języka przekazania informacji przedumownej, kryteriów prawidłowej informacji przedumownej, sankcji związanych z naruszeniem obowiązku informacji przedumownej. Na wyróżnienie zasługują dwa ostatnie fragmenty tego rozdziału – rozważania na temat przydatności konsumenckich standardów informacji przedumownej jako modelu w obrocie niezwiązanym specyficznie z ochroną konsumenta oraz propozycje nowej regulacji o charakterze ogólnym przedumownego obowiązku informacyjnego.

W części drugiej omówione zostały przedumowne obowiązki informacyjne podmiotów profesjonalnych związane z ochroną konsumenta, natomiast część trzecia to rozważania poświęcone przedumownym obowiązkom informacyjnym podmiotów profesjonalnych niezwiązanym specyficznie z ochroną konsumenta. Takie rozróżnienie tematyki obu omawianych części może wprowadzać w błąd, sugerując zastosowanie kryterium podmiotowego (obróć z udziałem i bez udziału konsumenta). Tymczasem Autorka trafnie przyjmuje w przedstawianych rozważaniach, że w umowach konsumenckich nałożenie obowiązków informacyjnych na podmioty profesjonalne może ściśle wiązać się z ochroną konsumenta, jako słabszej strony umowy, ale także w innych stosunkach podmiot profesjonalny może być obciążony obowiązkiem informowania kontrahenta, i to bez względu na to, czy jest on konsumentem, czy profesjonalistą. W stosunkach takich konsument korzysta „przy okazji” z dobrodziejstwa tego obowiązku informacyjnego. Przyjęta struktura umożliwia więc łączną analizę w części trzeciej regulacji, które nie różnicują obowiązków informacyjnych w obrocie konsumenckim i profesjonalnym. Oznacza to także, że do konsumentów odnoszą się rozważania zarówno części drugiej, jak i trzeciej.

Oceniając strukturę rozprawy, stwierdzić należy, że przyjęty układ służy przede wszystkim zapewnieniu możliwości prowadzenia konsekwentnego wywodu, dzięki któremu czytelnik ma zostać przekonany do brnionej w pracy tezy o potrzebie regulacji ogólnego przedumownego obowiązku informacyjnego. Podkreślenia wymaga też, że prowadzony wywód jest zrozumiały i logiczny.

4. Monografia dr Ewy Wojtaszek-Mik zasługuje (mimo pewnych mankamentów, o których będzie mowa dalej) na pozytywną ocenę, i to niezależnie od tego, czy zasadnicza jej teza przekonuje czytelnika. Oryginalnym założeniem pracy jest to, że w sposób kompleksowy, a jednocześnie zwarty, traktuje o obowiązkach, które spoczywają na podmiotach profesjonalnych, zarówno w stosunkach z konsumentami, jak i w relacjach z innymi profesjonalistami. O ile prawo konsumenta do informacji jest prawem niekwestionowanym, szeroko i dobrze opisanym w literaturze prawniczej, o tyle zdecydowanie mniej uwagi poświęca się prawu do informacji w stosunkach obustronnie profesjonalnych. Recenzowane opracowanie zmierza do wypełnienia tej luki, ale ponadto, dzięki wspomnianemu założeniu, stawia sobie za cel ustalenie, czy istnieje potrzeba rozbudowy obowiązków informacyjnych podmiotów profesjonalnych poza obrotem konsumenckim. W pracy rozważono także celowość wprowadzenia ogólnego przedumownego obowiązku informacyjnego, który dotyczyłby podmiotów profesjonalnych bez względu na rodzaj obrotu umownego, odnosząc się do formułowanych w tym zakresie propozycji w europejskim prawie umów oraz w pracach nad ewentualnym nowym polskim kodeksem cywilnym. Istotną podnoszoną kwestią jest także złożony i niedoskonały system sankcji w przypadku naruszenia przedumownych obowiązków informacyjnych.

Pod względem przedmiotowym Habilitantka ogranicza swoje rozważania do informacji przedumownej, przyjmując zasadnie, że obowiązki informacyjne w okresie przedkontraktowym pełnią inną funkcję niż obowiązki istniejące w trakcie trwania umowy. Autorka podkreśla, że obowiązki informacyjne spoczywają na uczestnikach obrotu cywilnoprawnego na dwóch etapach: przedumownym i umownym. Przedmiotem analizy w monografii są obowiązki przedumowne. Ich specyfika polega na tym, że – wobec niezawarcia jeszcze umowy – źródła samego obowiązku informacji, jak również jego treści, musimy poszukiwać poza wolą potencjalnych stron. Obowiązki takie wynikają często z przepisów prawa, istotną rolę w odniesieniu do niektórych rodzajów umów odgrywają jednak także normy niewiążące prawnie, etyczne. Informacja przedkontraktowa musi być postrzegana jako czynnik kształtujący podejmowanie decyzji o zawarciu umowy i

wpływający na jej treść. Habilitantka trafnie podkreśla, że uzyskanie informacji dotyczącej przedmiotu umowy, praw i obowiązków przyszłych stron, osoby kontrahenta, zwłaszcza w przypadku umów zawieranych bez jednoczesnej obecności stron, okoliczności zawarcia umowy i ryzyka transakcji leży w interesie osoby, która nią nie dysponuje. Informacja ta, jak zwraca uwagę, powinna być rzetelna i niewprowadzająca w błąd, dysponent informacji może bowiem uciekać się do manipulacji, aby nakłonić potencjalnego kontrahenta do zawarcia umowy.

Pod względem podmiotowym w pracy przyjęte zostało niezmiernie ciekawe założenie dotyczące uwzględnienia nie tylko obrotu konsumenckiego, ale także typowych i rozpowszechnionych stosunków umownych między podmiotami profesjonalnymi, w których informacja przedkontraktowa odgrywa istotną rolę. W sposób kompleksowy, a jednocześnie zwarty, traktuje ona o obowiązkach, które spoczywają na podmiotach profesjonalnych, zarówno w stosunkach z konsumentami, jak i w relacjach z innymi profesjonalistami.

Trzeba odrębnie podkreślić, że wartością rozprawy jest konsekwentny charakter wyводу. Habilitantka w sposób przejrzysty formułuje założenia, które prowadzą ją do wniosku o zasadności nowego podejścia do problematyki przedumownego obowiązku informacyjnego. Poddaje krytyce obecną praktykę, charakteryzującą się inflacją różnych, często nieskoordynowanych działań twórców rozmaitych uregulowań. Mnogość obowiązków informacyjnych, która wynika ze znacznej liczby rozproszonych przepisów dotyczących obrotu konsumenckiego i pozakonsumenckiego, sprawia jednak, że odbiorcy informacji mają trudności z dokonywaniem ich selekcji, weryfikacją czy wręcz właściwym zrozumieniem, co może nawet prowadzić do dezinformacji. Treść przedumownych obowiązków informacyjnych powinna być zatem ograniczona w przepisach do koniecznego zakresu i przepisy te powinny kształtować także jakość, formę, sposób, a nawet rozsądny czas przekazania informacji.

W pracy rozważono w związku z tym celowość wprowadzenia ogólnego przedumownego obowiązku informacyjnego, który dotyczyłby podmiotów profesjonalnych bez względu na rodzaj obrotu umownego, odnosząc się do formułowanych w tym zakresie propozycji w europejskim prawie umów oraz w pracach nad ewentualnym nowym polskim kodeksem cywilnym.

Autorka podniosła także trafnie istotną kwestię, jaką jest złożony i niedoskonały system sankcji w przypadku naruszenia przedumownych obowiązków informacyjnych.

5. Sporządzając niniejszą recenzję, skoncentrowałem się przede wszystkim na zagadnieniach cywilistycznych – zgodnie z moją specjalnością naukową, a także, jak można sądzić, wypełniając rolę, jaka przypadła mi w komisji habilitacyjnej. Ograniczę się więc tylko do stwierdzenia, że z pożytkiem dla wartości pracy byłoby pełne i konsekwentne wykorzystanie prawa unijnego. W szczególności niektóre rozważania (CESL) uległy dezaktualizacji w związku z ostateczną rezygnacją z projektu, na niektóre inne (PECL, DCFR) spojrzeć należy nieco inaczej w wyniku spowolnienia prac. Rozumiem, że w przypadku CESL stało się tak z powodu wcześniejszego złożenia monografii do druku, choć prace zostały zamrożone już wcześniej. Opinię na temat aktualności i kompletności tła unijnego tylko nieznacznie zmienia przyjęte przez Habilitantkę zastrzeżenie, zgodnie z którym dokonany w rozprawie przegląd aktów prawnych wprowadzie nie jest wyczerpujący, ale dostarcza wystarczającego materiału do sformułowania ogólniejszych wniosków.

Wniosek: Dotychczasowe uwagi uzasadniają ocenę rozprawy dr Ewy Wojtaszek-Mik jako pracy wartościowej, która wpływa na powiększenie się stanu wiedzy polskiej nauki prawa cywilnego o przedumownym obowiązku informacyjnym. Praca jest dobrze napisana, obejmuje znaczny materiał badawczy, dowodzi erudycji Autorki.

III. Ocena pozostałej aktywności naukowej

1. W myśl art. 16 ust. 1 ustawy z 2003 r. osoba dopuszczona do postępowania habilitacyjnego powinna wykazać się istotną aktywnością naukową. Podstawową rolę w ocenie dotyczącej tego kryterium odgrywa dorobek publikacyjny. Dr Ewa Wojtaszek-Mik w swoim autoreferacie przedstawiła 7 opracowań stanowiących monografie lub samodzielne części monografii oraz 13 artykułów (z których kilka ukazało się w uznanych czasopismach), a także 2 glosy. Liczba cytowań jej publikacji według Google Scholar według stanu na dzień sporządzenia niniejszej recenzji wynosi 53 (h=3), co w naukach prawnych można uznać za wynik wystarczający.

Wśród osiągnięć naukowych Habilitantki uzyskanych po otrzymaniu stopnia doktora na pierwszy plan wysuwa się niewątpliwie monografia *Umowa franchisingu w świetle prawa konkurencji Wspólnoty Europejskiej i polskiego prawa antymonopolowego*, Toruń 2001, Wydawnictwo TNOiK – Stowarzyszenie Wyższej Użyteczności „Dom Organizatora”. Ponieważ została ona opublikowana po uzyskaniu stopnia doktora, zalicza się do dorobku habilitacyjnego, choć oczywiście należy pamiętać, że jest ona przede wszystkim rezultatem starań podjętych

w okresie przeddoktorskim. Praca ta weszła do obiegu naukowego i jest do dziś przywoływana w pracach z zakresu prawa zobowiązań.

Dalszy dorobek Habilitantki skoncentrowany jest na prawie umów, problematyce ochrony konkurencji i konsumentów oraz prawie europejskim. Jest to dorobek mocno wyspecjalizowany, może niezbyt obszerny, ale niektóre pozycje uznać należy za znaczące merytorycznie. Na szczególną uwagę zasługują: opracowanie zamieszczone w prestiżowym wydawnictwie *System Prawa Prywatnego*, t. 15, *Prawo konkurencji*, red. M. Kępiński, Warszawa 2014, rozdz. XVII – *Wylączenia grupowe*; zamieszczona w materiałach pokonferencyjnych praca *Europeizacja polskiego prawa umów (w:) Prawo polskie a prawo Unii Europejskiej*, red. E. Piontek, Warszawa 2003; opracowania dotyczące pytań prejudycjalnych: *Pytanie prejudycjalne do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich*, red. M. Wąsek-Wiaderek, E. Wojtaszek-Mik, Warszawa 2007, oraz *Wpływ orzecznictwa ETS na polskie prawo cywilne w okresie członkostwa Polski w UE*, „Studia i Analizy Sądu Najwyższego” 2011, t. V, red. K. Ślęzak. Dodatkowo wskazać wypada: opracowanie *Zawieranie umów za pomocą środków komunikacji elektronicznej w świetle prawa polskiego (z uwzględnieniem prawa prywatnego międzynarodowego i europejskiego)*, „Studia i Analizy Sądu Najwyższego” 2009, t. III, red. K. Ślęzak, W. Wróbel; pozycje związane tematycznie z recenzowaną na wstępie monografią: *Standardy dotyczące informacji przedumownej w odniesieniu do umów franchisingu (w:) Prawo handlowe XXI wieku. Czas stabilizacji, ewolucji czy rewolucji. Księga jubileuszowa Profesora Józefa Okolskiego*, red. M. Modrzejewska, Warszawa 2010; *Informacja konsumencka w świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości*, „Studia i Analizy Sądu Najwyższego” 2014, t. VII, red. K. Ślęzak; *Informacja przedumowna w dyrektywie 2011/83/UE w sprawie praw konsumentów (problemy implementacyjne w prawie polskim)*, „Przegląd Prawa Handlowego” 2014, nr 4.

Dr Ewa Wojtaszek-Mik ma na swym koncie także glosy, tłumaczenie i opracowanie aktów prawnych UE, współredakcję monografii. Sporządzała ponadto recenzje wydawnicze dla czasopism międzynarodowych i krajowych.

2. Dr Ewa Wojtaszek-Mik prowadzi działalność dydaktyczną na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Są to na ogół zajęcia standardowe – ćwiczenia z prawa cywilnego (część ogólna, prawo rzeczowe, zobowiązania, prawo spadkowe, prawo rodzinne i opiekuńcze). Na wyróżnienie zasługują jednak autorskie wykłady specjalizacyjne: europeizacja polskiego prawa cywilnego, umowy dystrybucyjne, cywilnoprawna ochrona

konsumentów, swoboda umów i jej ograniczenia w teorii i praktyce. Jest to dorobek stosunkowo szeroki, a ponadto świadczący o umiejętności wykorzystywania wyników badań naukowych dla celów dydaktycznych. Zajęcia te cieszą się dużym zainteresowaniem studentów. Profil dydaktyczny Habilitantki uzupełniają wykłady w Szkole Prawa Francuskiego na WPiA UW w języku francuskim (*Contrat de distribution*). Dowodzi to zdolności dr Ewy Wojtaszek-Mik do realizacji zadań dydaktycznych na wysokim poziomie, skierowanych do najbardziej wymagających studentów.

W ramach szeroko rozumianych działań dydaktycznych Habilitantka prowadziła też szkolenia dla radców prawnych, adwokatów i sędziów. Świadczy to o stałym kontakcie Habilitantki z praktyką, pozwala na stałe wzbogacanie wiedzy, co może być przydatne i wykorzystywane zarówno w pracach badawczych, jak i w dydaktyce uniwersyteckiej.

3. Habilitantka podaje, że odbyła dwa staże w zagranicznych ośrodkach naukowych:

- Komisja Europejska w Brukseli (2011) – stypendium naukowe;
- Instytut Uniwersytetu Europejskiego we Florencji (2012) – stypendium naukowe.

Uzyskała także indywidualny grant Komisji Europejskiej w ramach projektu Jean Monnet „Europeizacja polskiego prawa cywilnego”.

Wniosek: Oceniany dorobek Habilitantki jest dorobkiem zróżnicowanym i wartościowym. Można więc uznać, że spełnia on wymóg istotnej aktywności naukowej w rozumieniu ustawy.

IV. Konkluzja

Wobec dokonanych ustaleń wyrażam opinię, że monografia dr Ewy Wojtaszek-Mik pt. *Przedumowne obowiązki informacyjne podmiotów profesjonalnych w polskim prawie cywilnym w świetle prawa Unii Europejskiej*, wskazana jako główne osiągnięcie uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowi znaczny wkład w rozwój nauk prawnych. Habilitantka wykazuje się ponadto istotną aktywnością naukową, a także wypełnia inne przewidziane prawem kryteria formułowane wobec osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Należy więc stwierdzić, że dr Ewa Wojtaszek-Mik spełnia omówione na wstępie wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym.

